

Sygn. akt II Ka 584/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Marii Kempki

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2023 r.

sprawy **A. K., M. W. i M. Z.**

oskarżonych z art. 159 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 8 marca 2023 r. sygn. akt II K 859/21

wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonej M. Z. 60 złotych, od A. K. 100 złotych i od M. W. 360 złotych tytułem opłat za II instancję oraz zasądza po 6,60 złotych od każdego z nich tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 584/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 08 marca 2023 roku w sprawie II K 859/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia w postaci naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, dokonanej z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w postaci nieprawidłowej oceny:</p> <p>a. zeznań B. K. poprzez stwierdzenie, że są wiarygodne w części i stanowią materiał dowodowy pozwalający na czynienie ustaleń faktycznych w jakiej wskazała, iż oskarżona M. Z. uderzała pokrzywdzoną butem, A. K. ją szarpała oraz M. W. uderzał ją po całym ciele, podczas gdy pokrzywdzona zmieniała wielokrotnie treść składanych zeznań w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem, w sposób niespójny określała przebieg zdarzenia, umniejszając znacznie swoją rolę oraz zaprzeczając uderzeniu oskarżonej M. Z., w sytuacji gdy pokrzywdzona miała powody, aby zeznawać nieprawdziwie przeciwko</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

oskarżonym z uwagi na zaistniały konflikt;

b. zeznań B. K. poprzez stwierdzenie, że słyszała ona rozmowę między D. K., a oskarżonymi, podczas gdy z materiału dowodowego, a w szczególności zeznań pokrzywdzonej nie wynika taka okoliczność;

c. wyjaśnień oskarżonej M. Z., A. K. oraz oskarżonego M. W. poprzez nie uwzględnienie w części w jakiej wyjaśnili, iż zostali zaatakowani przez B. K. wskazując, iż byłoby to irracjonalne i nielogiczne, żeby jedna osoba atakowała trzy, podczas gdy z drugiej strony Sąd wskazał, iż to pokrzywdzona B. K. wyszła ze swojej posesji, czekała na oskarżonych i mówiła im, że nie mogą zabrać beczki - co stanowi, że to pokrzywdzona wybiegła do oskarżonych i nie chciała pozwolić im zabrać beczki próbując im to uniemożliwić;

d. zeznań B. K., wyjaśnień oskarżonej M. Z., A. K. oraz oskarżonego M. W. stanowiących podstawę do ustalenia stanu faktycznego poprzez wskazanie w uzasadnieniu wyroku, że „oskarżony idąc z taczka uderzył nią oskarżycielkę posiłkową, która stała przy beczce. Oskarżeni dalej atakowali oskarżycielkę posiłkową, która broniła dostępu do beczki A. K. szarpała ją, B. K. uderzała w nią butem, który zdjęła. Podczas tego zdarzenia oskarżony miał młotek ale nie używał go wobec oskarżycielki posiłkowej a uderzał w nią w beczkę” - podczas, gdy prawidłowej analizy z zeznań oraz wyjaśnień w/ w nie wynika, aby zdarzenie miało wskazany przez Sąd przebieg;

e. opinii sądowo lekarskiej z dnia 7 sierpnia 2021 roku wydanej

	<p>przez lekarza K. Z. (znajdującej się na karcie 42) z której wynika wprost, że stwierdzone obrażenia u pokrzywdzonej powodują rozstrój zdrowia trwający krócej niż siedem dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.;</p> <p>2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżeni popełnili zarzucany czyn, podczas gdy brak jest wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o winie oskarżonych, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania M. W. oraz warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonych M. Z. oraz A. K.</p> <p>3. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i polegający na błędnym przyjęciu, że czyn przypisany oskarżonym M. Z. i A. K. stanowi określony w art. 158 § 1 k.k. zaś wobec M. W. o czyn z art. 159 k.k. i uznanie oskarżonych za winnych, oraz skazanie wyrokiem przyjmując kwalifikację prawną czynów określonych powyżej, podczas gdy z opinii sądowno lekarskiej z dnia 7 sierpnia 2021 roku wydanej przez lekarza K. Z. (znajdującej się na karcie 42) wynika wprost, że stwierdzone obrażenia u pokrzywdzonej powodują rozstrój zdrowia trwający krócej niż siedem dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy po zapoznaniu się z aktami sprawy doszedł do przekonania, że ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa, gdyż poprzedzona jest ujawnieniem w</p>		

toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wynik rozważenia okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, jest logicznie i przekonująco uzasadniona, przy czym uwzględnia zasady wiedzy i doświadczenia życiowego. Warto zwrócić uwagę na to, że Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia wskazał wszystkie dowody, którym nadał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też wskazania powodów, które wpłynęły na takie a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów.

Ocena zeznań pokrzywdzonej B. K. zaprezentowana na łamach pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, budzi pewne zastrzeżenia Sądu Okręgowego, ale brak apelacji strony przeciwnej powoduje, że musi być ona w całości zaakceptowana. Sam fakt, że oceniono te dowody w aspekcie ich wiarygodności nie w taki sposób jak życzyłby sobie tego obrońca oskarżonych nie jest tożsamy ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 k.p.k. Wskazać należy, że ustawa procesowa nie daje podstaw do preferowania lub dyskwalifikowania dowodów według kryterium, czy jest on korzystny, czy też obciążający dla oskarżonego. O wartości dowodu nie stanowi ocena z punktu widzenia interesów stron, lecz treść dowodu - tak w aspekcie jego wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden bowiem dowód nie może być oceniany w oderwaniu

od wymowy wszystkich pozostałych (wyrok SA w Warszawie z 11.03.2015 r., II AKa 47/15, LEX nr 1658992). Dokładna analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy słusznie uznał zeznania pokrzywdzonej B. K. za wiarygodne w części. Sprzeczności w zeznaniach pokrzywdzonej podczas kolejnych etapów postępowania niewątpliwie spowodowane są czasem, jaki upłynął od zaistnienia przedmiotowego zdarzenia. Okoliczność ta jednak nie pozbawia jej relacji waloru wiarygodności, zaś pojawiające się sprzeczności, nieścisłości nie oznaczają, że pokrzywdzona w swych zeznaniach świadomie i celowo podawała nieprawdę, aby obciążyć oskarżonych. Sąd nie znalazł żadnych argumentów przemawiających za tym, że pokrzywdzona rozmyślnie, fałszywie pomówiła oskarżonych o coś czego nie zrobili. Niewielkie różnice w zeznaniach pokrzywdzonej składanych na przestrzeni całego postępowania czy też pomyłki, nie podważają wartości dowodowej jej zeznań, nie czynią jej relacji niewiarygodną, nieprawdziwą i zmierzającą wyłącznie do fałszywego pomówienia oskarżonych. Ponadto, Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku wskazał, w jakiej części uznał zeznania pokrzywdzonej za wiarygodne, a w jakiej nie, które Sąd Okręgowy aprobuje mimo pewnych zastrzeżeń.

Sąd Rejonowy słusznie również uznał wyjaśnienia oskarżonych A. K., M. Z., M. W. za wiarygodne jedynie w części, w której oskarżeni wskazywali okoliczności związane z próbą odzyskania beczki. Jednakże przebieg zdarzenia przedstawiony przez oskarżonych pozostaje w sprzeczności z

innymi wiarygodnymi dowodami, a w szczególności relacją pokrzywdzonej, dokumentacją medyczną oraz zeznaniami świadków. Należy w tym miejscu przypomnieć, że sąd może obdarzyć przymiotem wiarygodności depozycje osobowe w części, bądź w całości (postanowienie SN z 26.03.2021 r., II KK 94/21, LEX nr 3232190). Sąd nie jest zobowiązany do dawania wiary takim dowodom w całości, a ocena ta zawsze musi zostać dokonywana w zestawieniu z pozostałym materiałem sprawy. Z samego zaś niezadowolenia obrońcy oskarżonego co do wyników tej oceny nie można upatrywać jej nietrafności. Decyzja Sądu Rejonowego o niedaniu wiary wyjaśnieniom oskarżonych w zakresie wskazanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na k. 340v-341, była zasadną, wobec sprzeczności z materiałem dowodowym, któremu Sąd I instancji dał wiarę. Sąd Okręgowy je aprobuje aczkolwiek mając poważne wątpliwości co do kwestii dot. użycia młotka przez oskarżonego.

Niezasadny okazał się również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który ma charakter wtórny wobec zarzutów natury prawa procesowego. Tym samym niezasadność zarzutów związanych z oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego implikuje niezasadność zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonując kontroli instancyjnej uznał, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym

materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne. Na marginesie należy wskazać, że z opinii biegłego, która słusznie została uznana przez Sąd Rejonowy za rzetelną wynika, że obrażenia ciała których doznała pokrzywdzona powodowały rozstrój zdrowia trwający krócej niż siedem dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k., jednakże to nie doznanie obrażeń ciała zdecydowało o objęciu kwalifikacją prawną przypisanego oskarżonym czynu z art. 158 § 1 k.k., lecz spowodowanie bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. O tym, czy narażenie takie w rzeczywistości miało miejsce decyduje całokształt okoliczności zdarzenia, będących wynikiem analizy czynności wykonawczych i pozostającymi z nimi w ścisłym związku ewentualnymi skutkami, pozwalającymi na uznanie, że charakter zdarzenia stwarzał realne narażenie zaistnienia jednego ze skutków wskazanych w art. 158 § 1 k.k. Ocena, czy zachowanie oskarżonego w realiach konkretnej sprawy naraziło pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo powstania skutków o których mowa w art. 158 § 1 k.k. należy zawsze do sądu. Znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. dotyczą niebezpieczeństwa jakie niesie ze sobą zachowanie sprawcy, a nie niebezpieczeństwa jakie mogą nieść ze sobą doznane przez pokrzywdzonego obrażenia ciała. To zachowanie oskarżonego, a nie obrażenia ciała stworzyć mają bezpośrednie niebezpieczeństwo powstania skutków opisanych w art. 158 § 1 k.k., aby wyczerpane zostały znamiona przestępstwa określonego w tym przepisie. W realiach niniejszej sprawy wątpliwości nie może zatem budzić

fakt wyczerpania przez oskarżone znamion przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. Z okoliczności zdarzenia wynika bowiem w sposób niewątpliwy, że pokrzywdzona została zaatakowana przez oskarżonych, o czym świadczą powstałe u niej obrażenia. Odnosząc się natomiast do oskarżonego M. W. wskazać należy, że jak słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji, za niebezpieczny przedmiot można uznać przedmiot, który może spowodować skutki podobne do użycia broni palnej lub noża. Użyta przez oskarżonego taczka była metalowa, jej krawędzie były tnące, czego dowodem są obrażenia powstałe na nodze pokrzywdzonej. Nie ma zatem racji obrońca, gdy argumentuje, iż bezzasadnie przypisano oskarżonym A. K. i M. Z. popełnienie przestępstwa wyczerpującego znamiona z art. 158 § 1 k.k., a oskarżonemu M. W. popełnienie przestępstwa wyczerpującego znamiona z art. 159 k.k.

Wniosek

o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów.

ewentualnie

o zmianę wyroku poprzez uchylenie wyroku i umorzenie postępowania karnego toczącego się przeciwko oskarżonym na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

o zasądzenie kosztów ustanowienia obrońcy na podstawie załączonych konsumentkich faktur VAT załączonych do akt sprawy

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	

-----	-----
-------	-------

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	~~# art. 439 k.p.k.~~ -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~ -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 § 1 kpk, art. 7 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. zm.), zasądzono od oskarżonych: M. Z. 60 złotych, A. K. 100 złotych i M. W. 360 złotych tytułem opłat za II instancję oraz zasądza po 6,60 złotych od każdego z nich tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

PODPIS